Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
15 Αυγούστου, 2018

Εν σιωπή

Α διάκοπα τ' όραμα μας καλεί. Δεν είναι εκείνο του πολέμου των άστρων. Ούτε η ερημιά που θ' ακολουθήσει ή ότι άλλο σχετικό.

Σε μια στιγμή ιδιότυπη έρχεται τούτη η κλήση. Μέσα στην αγνωμοσύνη μας βρίσκει να ζούμε. Αποδεικνυόμαστε βάρβαροι στα αισθήματά μας. Στα έργα μας σκληροί και εριστικοί. Λες και ετοιμαζόμαστε για μάχη.

Έχουμε δηλητηριάσει έτσι τη ζωή μας, μα και των άλλων.

Αντιμετωπίζουμε ασυγκλόνιστοι κι ασυγκίνητοι την κοσμοχαλασιά, που δημιουργεί μιαν ανεπανάληπτη μωρία. Εκείνην, που δημιουργείται από την έλλειψη της ειρήνης, που μπορούσαμε να ζήσουμε, μα αρνηθήκαμε. Από την ελευθερία, που παρεφθαρμένα είδαμε και παρεξηγήσαμε.

Τ' όραμα όμως εξακολουθεί να μας καλεί. Ν' ανοίξουμε πρέπει τους δρόμους μας για κει. Οι άγγελοι θα συνθλίβουν της γης τη μοναξιά με

τους ύμνους τους τους χαρμόσυνους, ενώ οι μαθητές με τα καθαρά τους μάτια ορθάνοιχτα θα υψώνουν το μήνυμα της ειρήνης θριαμβευτικά.

Παντού γύρω μας, μα και μέσα μας, χαλάσματα υπάρχουν, που μας προκαλούν. Μας δημιουργούν απαισιοδοξία και μελαγχολία περισσή. Ναι, μα τούτη η κατάσταση μόνον μ' έναν τρόπο ξεπερνιέται: Μόνο όταν αφήσουμε την ελπίδα τη χριστιανική να ιριδίζει στο φως το ουράνιο.

Κι όταν τ' ουρανού το φως αντιφεγγιστεί στη ζωή μας, μα και στις καρδιές μας, με μια φωνή όλοι, σύσσωμοι, αποφασιστικά θα κραυγάσουμε:

"Σβήστε φώτα της γης. Εστίες μην καίτε τη φωτιά σας. Δεν σας χρειαζόμαστε πια. Στην ψυχή μας ξημέρωσε το φως".

Το ευχάριστο είναι ότι δεν είμαστε μόνοι. Ούτε ορφανοί. Έχουμε τη Μητέρα μας, που για όλα φροντίζει. Μας προστατεύει. Μας συμπαραστέκεται. Πρεσβεύει στον Υιό της για μας.

Την Κοίμησή της γιορτάζει όλη η φύση τώρα. Κι οι άνθρωποι. Κι οι άγγελοι.

Τιμούμε την αγία Μητέρα. Το αιώνιο και διαρκές παράδειγμα.

Κοσμήθηκε με όλες τις αρετές.

Προσφέρθηκε πρώτα. Δέχτηκε τ' ουρανού το μήνυμα. Δεν ήταν εύκολο.

Και ταλαιπωρήθηκε.

Και υπέφερε.

Σ' όλα του Χριστού τα βήματα Τον ακολουθεί. Είναι κοντά Του. Σιωπά. Στη σκιά πάντα. Χωρίς όποιες απαιτήσεις.

Κι αυτά ως το τέλος.

Η απλότητά της μας αφήνει άφωνους.

Αλλά κι η αγάπη της η απροσμέτρητη για τον άνθρωπο.

Σειρά μας λοιπόν να τιμήσουμε «την εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον».

+ο π.Γ.

* * *

Η των ουρανών υψηλοτέρα

"Δια της αναστάσεως του Θεανθρώπου Σωτήρα Χριστού, καταργήθηκε ο θάνατος, και διανοίχθηκε φωτισμένο, το ανέσπερο Φως, το υπερπέραν, η Αθανασία, η Αιωνιότητα! Ο Κύριος της Ζωής και του Θανάτου αναληφθείς εν δόξη ενώπιον πλήθους μαθητών Του, και τη συνοδεία Αγγέλων, έδειξε την Οδόν προς τους ουρανούς. Την

Οδόν προς την πολυπόθητη του ανθρώπου πατρίδα, για την οποία ο μέχρι «τρίτου ουρανού» αρπαγείς Απόστολος Παύλος, γράφει : «Ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν».

Και η πασών των γενεών, λοιπόν, προ καταβολής κόσμου, εκλελεγμένη Πανάμωμος Νύμφη του Πατρός, του Αγίου Πνεύματος το σκεύος το επίσημο και το παγκόσμιο της αναπλάσεως εργαστήριο και του Μονογενούς Υιού και λόγου του Θεού η Παναγία Μητέρα, έπρεπε, υπακούοντας στης φύσης τους όρους, δια του θανάτου να διαβεί στην Αθανασίαν, και δια της αυτής θύρας του τάφου, δι᾽ ης πέρασε ο εξ Αυτής σαρκωθείς Κύριος Ιησούς, να έλθει προς τους Ουρανούς «η των ουρανών υψηλοτέρα υπάρχουσα».

Ούτως «η Κεχαριτωμένη» Θεόπαις Μαρία, η Μήτηρ του Κυρίου, ο σκοπός, η έννοια και το τέλος και ο επίλογος της Παλαιάς Διαθήκης και της Καινής Διαθήκης η απαραίτητη Βάση και Αρχή, μεταβαίνουσα πλησίον του Υιού και Θεού της, ως μητέρα πολυαγάπητη Αυτού και ως φιλόστοργη και πολυπόθητη των Χριστιανών, καθιστά την πέραν του τάφου ζωή υπόθεση απτήν, υποστατήν, οικογενειακήν των Πιστών. Σε τρόπον ώστε, όταν σηκώνουμε τους οφθαλμούς στον Ουρανό, για να προσευχηθούμε, να μη διασπάται η προσευχή μας από την περί αχανούς ορίζοντος και φυσικού θόλου υλιστική αντίληψη.

Και όταν, ένεκα του θανάτου, προσφιλών αποχωριζόμενοι προσώπων, ακούμε την χριστιανικήν παραμυθίαν, «καλήν αντάμωσιν στους Ουρανούς», να μην καταποντιζόμαστε στον απύθμενο βυθό του πόνου και της αμφιβολίας. Οι προσευχές μας ανεβαίνουν στον Ουρανό, όπου τις δέχονται ο Γλυκύτατός μας Σωτήρ και Κύριος, και η αδιαλείπτως πρεσβεύουσα υπέρ ημών Αειπάρθενος Αυτού Παναγία Μητέρα. Και απαντούν σ᾽ εμάς, δια των καθ᾽ εκάστην θαυμάτων και απροσδοκήτων διεξόδων και λύσεων.

Και οι αποδημούντες προσφιλείς μας νεκροί μεταβαίνουν, όπου ο Ζωοδότης Χριστός δια του Αίματος του Οποίου απολυτρωνόμαστε και όπου η Μητέρα της Ζωής, η «ταις πρεσβείαις Αυτής λυτρουμένη εκ θανάτου τας ψυχάς ημών».

Ο Δεκαπενταύγουστος βρίσκει το Ελληνορθόδοξον Γένος μας ηδικημένον και πικραμένον και την Ορθοδοξίαν μας να κινδυνεύει. Αλλ᾽ η υπέρμαχος του Γένους Στρατηγός, η δια μέσου πεντακοσιόχρονης σκληρής δουλείας το Γένος διέσωσεν Ορθόδοξον. Ως το

«μικρόν ποίμνιον» και «Νέον Ισραήλ» εμφάνισε το θαύμα του νέου Ελληνικού Ορθοδόξου λαού.

Την ευλάβειαν βλέπουσα την εις άπαντα τα ιερά Αυτής προσκυνήματα του λαού εκδηλουμένην, και την Νηστείαν, Μετάνοιαν και τις Παρακλήσεις και τους στεναγμούς ακούοντας και τον κίνδυνον μιας παγκόσμιας συρράξεως, δια των πρεσβειών Της να αποσοβήση και τα δεινά του Γένους να καταπαύση των κακοβούλων τας σκευωρίας και τα σχέδια. Και να αξιώση σε ακραιφνή και ανόθευτη Ορθοδοξία και ειρήνην και προκοπήν και χαρά". (Αρχ. Ευθύμιος Ελευθεριάδης)

<< Η Παναγία Θεοτόκος, ως "την του κόσμου σωτηρίαν τον Χριστόν κυήσασα", έγινε της σωτηρίας ημών εργαστήριον.

Από το ακατάληπτον τούτο μυστήριον της σαρκώσεως του Θεού Λόγου η Παναγία ονομάζεται και είναι "δικαίως και αληθώς" Θεοτόκος. Δεν εγέννησεν η Θεομήτωρ ένα απλώς θεοφόρον ή θεωθέντα άνθρωπον, αλλ' αυτόν τούτον τον Θεόν Λόγον, τον Μονογενή Υιόν του Θεού. Η Παναγία είναι επίσης και Χριστοτόκος, "Χριστόν γαρ εγέννησεν... μόνη δε Θεοτόκος ή αγία Θεοτόκος Μαρία".

Την πανένδοξον Κοίμησιν και θαυμαστήν Μετάστασιν της Μητρός του Κυρίου ομολογεί και κηρύττει ο άγιος Δαμασκηνός κατά την "αρχαίαν και αληθεστάτην παράδοσιν" της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων, και περιγράφει λεπτομερώς τα θαυμαστά γεγονότα κατά την ημέραν της Κοιμήσεως.

Γεγονός είναι, κατά τον Δαμασκηνόν, ότι η Παναγία απέθανε θάνατον ανθρώπινον. Αν και είναι "πηγή της ζωής", "προς την ζωήν δια μέσου του θανάτου μετάγεται", και ενώ "εν τω τόκω τους όρους υπερβάσα της φύσεως, νυν υποκύπτει τοις ταύτης θεσμοίς και θανάτω το ακήρατον καθυποβάλλεται σώμα".

Και επίσης " ως θυγάτηρ του πάλαι Αδάμ τας πατρικάς ευθύνας υπέρχεται και φυσικώς" η αγία της ψυχή " του ακηράτου χωρίζεται σώματος και το σώμα τη νομίμω ταφή παραδίδοται".

Η "ταφή" αυτή του σώματος γίνεται, ίνα "το εκ γης συντεθέν παλιννοστήση προς γην", δια να αποβάλη εκεί "το θνητόν" και να ενδυθή "το άφθαρτον", το πνευματικόν και φωτεινόν σώμα " της αφθαρσίας".>> (Σεβ. Μητροπολίτης Βανάτου Αθανάσιος)

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760